

L'AUDIÈNCIA DE VALÈNCIA SENTÈNCIA QUE LA UNIVERSITAT NO PODRÀ USAR EL TERME CATALÀ

Jutges amb complex de filòlegs

La justícia, al País Valencià, no va amb punyetes. I els seus responsables, disfressats de filòlegs, han dictaminat que la Universitat de València no podrà utilitzar la denominació *català* «perquè no s'ajusta a l'ordenament jurídic». Amb la sentència només ix guanyant Alternativa Universitaria, és a dir, l'extrema dreta.

Remei Blasco

Per cada pas que es dona al País Valencià camí de la normalització lingüística se'n donen deu en sentit contrari. I això passa amb iniciatives com la del grup d'extrema dreta Alternativa Universitaria (AU), que tenen la connivència d'algunes forces polítiques i el vist i plau de l'administració de justícia. Tot això, sense oblidar que l'ambigüitat que presideix la redacció dels articles referents a la llengua en l'estatut d'autonomia del País Valencià és un bon caldo de cultiu.

Dijous 18 de maig, la sala segona del contenciós-administratiu de l'Audiència territorial de València en donava un bon exemple culminant el que era una petició del moviment universitari d'ultradreta Alternativa Universitaria, avalat pel partit regionalista Unió Valenciana, i en contra de la llengua catalana. La sentència, favorable al recurs presentat per Alternativa Universitaria, declarava nuls tots els articles d'un acord de la junta de govern de la Universitat de València, de l'any 1986, que usen el terme català. Aquest acord s'havia redactat, en el seu moment, per a potenciar i regular l'ús del valencià a la Universitat, aixecant les iras d'Alternativa Universitaria, grup que manté una *entente cordiale* amb Fuerza Nueva, com moltes vegades ha demostrat aquest setmanari.

La reacció de guanyadors i perdors no es va fer esperar i mentre el lí-

Ramon Lapiedra.

der d'AU i els seus col·legues festejaven que els jutges, un avegada més, eren dels seus, el rector de la Universitat de València, Ramon Lapiedra, manifestava el seu desacord amb la sentència «perquè és injusta, contradictòria i reaccionària». Ramon Lapiedra també digué que «quan AU demana que s'anul·le el terme *català* no està volent simplement el canvi de la denominació català per la de valencià, sinó que al País Valencià es parle només castellà. Després de molts anys sentint que són els més abrandats defensors del va-

lencià mai els n'he sentit ni una paraula i això ho diu tot».

Però, mentre els uns i els altres donaven a conèixer el seu parer, la seu de la Universitat Literària era objecte d'una amenaça de bomba, que si bé mai es va col·locar, evidenciava fins on pot arribar l'eufòria d'un grup que, això sí, encara no ha reivindicat l'amenaça.

Amb aquest ambient ha aflorat, més si calia, el conflicte lingüístic al País Valencià. Els jutges s'han convertit en filòlegs i els filòlegs, mentrestant, observen, bocabadats, fins on pot arribar la ignorància, sobretot quan és alimentada per alguns polítics i per alguns juristes.

¿Per què català?

La Universitat de València ha avallat en tot moment per què la denominació acadèmica de la llengua havia de ser català. I ho ha fet amb el màxim rigor científic, argumentant que des del mateix diccionari de la Real Academia de la Lengua Española fins als filòlegs de les més prestigioses universitats del món corroboren la seua tesi. L'esmentat diccionari defineix el valencià com «varietat de la llengua catalana que es parla a la major part de l'antic Regne de València». Els jutges, però, han obviat l'existència d'aquesta definició i n'han elaborat una de pròpia per considerar que el terme català «no s'ajusta a l'ordenament jurídic».

La sentència de l'Audiència Territo-

rial ha passat també per alt que experts de tot el món s'han pronunciat en repetides ocasions sobre la unitat idiomàtica. Aquí recolliren només les opinions d'alguns lingüistes que, a petició de la Universitat de València, han deixat ben clar que la denominació *català* és del tot correcta. Per a Philip Rasico, de la Vanderbilt University, als Estats Units, «els parlars valencians moderns, i no els parlars castellano-aragonesos de les comarques ponentines corresponents a l'antic Regne de València, no són altra cosa que manifestacions locals de la llengua catalana duta cap al sud arran de la Reconquesta cristiana a l'època del rei Jaume I».

Des de la Complutense de Madrid, el director del departament de filologia romànica, Pedro Peira, assegura que «no existeix cap dubte sobre la unitat lingüística del català, des de les seues fronteres més septentrionals, al Rosselló, fins a les més meridionals, a terres de València o Alacant, com passa amb les varietats de les Illes Balears o de la localitat de l'Alguer». A més, continua Pedro Peira, «aquesta opinió sobre la unitat lingüística dels dialectes catalans és la que sustenten els més prestigiosos especialistes en el camp de la Lingüística Romànica i la que, de manera inequívoca, s'ha manifestat en recents congressos internacionals».

El professor Gulsoy, de la Universitat de Toronto, conscient del conflicte lingüístic que es viu al País Valencià, explica als seus alumnes que «el fet que alguns valencians, promoguts pels sentiments de patriotisme, rebutgen el parentiu del valencià amb el català i volen provar que la seua llengua és la constitució del dialecte romànic (el mossàrab) que es parlava en parts del País Valencià a l'època de la conquesta catalano-aragonesa, és del tot insostenible per raons històriques i lingüístiques».

Així, doncs, l'opinió d'aquests tres experts i la de molts més, d'universitats com Salamanca, la Sorbona o la Sapienza, no deixen objecte per al dubte i ratifiquen que la decisió de la Universitat de València de fer servir el terme català és absolutament legal.

La justícia no té memòria

La Universitat de València ja ha anunciat que recorrerà, davant el Tribunal Suprem i davant el Tribunal comunitari d'Estrasburg, la sentència de l'Audiència Territorial de València que deixa sense efecte tots aquells articles d'un acord de la junta de govern que fan servir la paraula *català*. L'esperança que la sentència del Tribunal Su-

Membres d'Alternativa Universitaria: guanya l'extrema dreta.

prem li pot ser favorable rau en el fet que, a més de comptar amb el suport de lingüistes d'arreu del món i amb la mateixa definició del *Diccionario de la Real Academia de la Lengua Espanola*, si és que això, per als jutges, té alguna importància, la mateixa sala del contenciós-administratiu que ara ha dictat sentència contra la Universitat no ha tingut en compte la jurisprudència prèvia.

La sala segona del contenciós-administratiu de l'Audiència Territorial de València, quan el 12 de febrer de 1986 es va pronunciar sobre un re-

cur presentat per l'Associació València 2000 contra un acord de la Diputació de València que atorgava a la Fundació Ausiàs March dos milions i mig de pessetes per a la campanya de normalització lingüística Carles Salvador, digué que la justícia no podia pronunciar-se sobre si l'acord de la diputació era contrari a la llei o no perquè no tenia competències. I basant-se em això no podia declarar nuls uns ajuts pel simple fet que la part demanant diguera que l'objectiu de la subvenció era fomentar el català.

En aquella ocasió la sentència deia

Manifestació d'estudiants en defensa de la llengua.

sobre la polèmica català-valencià: «qüestió aquesta que certament ni ha de ser ni pot ser objecte d'un examen jurídic, ja que això comporta una sèrie de coneixements lingüístics, històrics, socials i de qualsevol altra índole que, ni és procedent portar a una resolució judicial, ni tal sols poden ser esgrimits com a dogma pels que recorren...».

Ara, però, la mateixa sala, saltant-se la jurisprudència, ha canviat de criteri i s'ha erigit en representant de les més altes instàncies acadèmiques. El cert és que res no explica que fa sis anys l'administració de justícia no tinguera competències per a dilucidar conflictes lingüístics i, en canvi, no sé sap per obra i gràcia de qui, les haja assolides el 1989.

Una persecució que ve de lluny

L'últim episodi, de moment, contra l'ús del català al País Valencià l'ha protagonitzat l'Audiència Territorial de València, però la persecució ve de lluny i s'ha donat en les circumstàncies més curioses i a instàncies ben diferents. El 1787, el governador de la sala del Crim

i oïdor de la Reial Audiència, seguint ordres del Consell de Castella, envià una carta a l'alcalde de Novelda en els següents termes: «que el maestro no permita que los niños ablen (sic) en el idioma valenciano, si que les instruya en el castellano para la mejor pronunciación. Que esta orden se observa y cumpla por los sucesores en sus respectivos empleos, y al ingreso de ellos se les hará cumplir por el ese Ayuntamiento...».

Més d'un segle després, el 1896, quan a petició del diputat per València al Congrés, Manuel Polo y Peyrolon, se sol·licita que els mestres que treballen en aquells països on es té una llengua pròpia a més del castellà havien de conèixer l'altra llengua, el ministre de Foment li respon dient que: «Su Señoría, en puridad lo que desea es que se mantenga el estado actual en materia de lenguaje en algunas provincias en que haya un idioma regional, de tal suerte, que este idioma sea tan absoluto y tan predominante, que excluya el idioma patrio, con lo cual S.S. reconoce que hay comarcas de España en que el castellano es tan desconocido como puede serlo el griego, el ruso o el alemán».

El 1916, quan la llengua catalana reclamava, per primera vegada, els seus drets per via parlamentària, s'elabora un estudi, a petició del comte de Romanones, on si bé es deixa palesa la unitat de la llengua, «el llamado catalán fué la lengua oficial de la Corona de Aragón», subratllant que encara es parla «en el antiguo Condado de Ribagorza, en todo el Reino de Valencia, y aún parte de Murcia i en todo el Reino de Mallorca», no s'acaba adaptant cap proposta en favor de la llengua catalana. Això sí, l'autor de l'informe no estalvia insults als catalanistes, qualificant-los d'«odio incalificable», «fin faccioso», «filibusterismo», etc.

Però no tot han estat episodis negres per a la llengua catalana. S'ha aconseguit que al Senat hi hagués un pronunciament sobre la unitat idiomàtica, un informe dels experts de la Junta Nacional d'Universitats sobre les equiparacions del valencià i el català, com també un acord entre la Generalitat de València i Catalunya que equiparen les assignatures. A pesar d'això, però, persecució del català, i sobretot al País Valencià, continua sent el pa de cada dia. I si no, que ho pregunten a l'Audiència Territorial de València. □

Diputació de Lleida

COL·LECCIÓ DE PROSA «LES TALÚRIES»

La Diputació de Lleida convoca el segon concurs de selecció d'obres de narrativa i de prosa, el qual es regirà segons les següents:

B A S E S

1. Els treballs han de ser inèdits i en català. S'han de presentar tres còpies a doble espai amb el nom i l'adreça de l'autor. Si l'autor ho creu convenient, pot signar l'obra amb un pseudònim, tot especificant en un sobre a part les seves dades personals. L'extensió aproximada serà de 150 folis.
2. Hi poden participar tots els escriptors de les terres de Lleida, com també aquelles obres vinculades al paisatge i a la gent d'aquesta geografia.
3. Les obres s'hauran d'ajustar a les modalitats de Narrativa (conte i novel·la), i de Prosa Literària (llibres de viatges, dietaris, memòries, retrats literaris...).
4. Els originals han de ser enviats per triplicat a la Diputació de Lleida, Departament de Cultura, carrer del Carme, 26. 25007 Lleida. El termini de presentació finalitza el 15 de setembre de 1989.
5. El Jurat o Consell Assessor, el formaran: Josep Borrell, Isidor Cònsul, Josep Murgades, Jaume Pont i Vicent Alonso. El Jurat seleccionarà un màxim de cinc obres.
6. Les obres seleccionades seran publicades per l'Editorial Tres i Quatre de València, dins de la sèrie «Les Talúries».
7. El contracte d'edició, signat per l'autor i l'editorial, s'ajustarà a la normativa legal vigent.
8. La participació en aquesta convocatòria comporta l'acceptació íntegra de les bases que la regeixen.

SALA D'EXPOSICIONS DE LA FUNDACIÓ CAIXA DE PENSIONS
CARRER CORREUS, 3 - 46002 VALENCIA TEL. 351 14 35

ELENA DEL RIVERO Gambito de Dama (aceptado)

6/28 Maig 1989

Laborables d'11 a 14 i de 17 a 21.
Festius d'11 a 14.
Dilluns matí, tancat.

FUNDACIÓ CAIXA DE PENSIONS